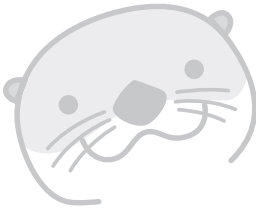

พี่ชายตัวร้าย
ทำนองกลสายเป็น
ทำนองราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ไต่หนะ!

首辅养成手册

เหวินถาน

เขียน

เปิดหน้าฝัง

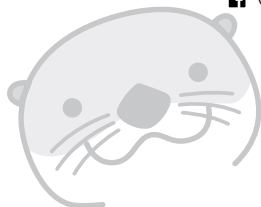
แปล

Camellia

แบ่งปันความประทับใจกับ Camellia ได้ที่

 @Camellia.Novel

กดส่องอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์นักร้องที่น่ารักทุกท่าน พี่ชายตัวร้าย ท่านต้องกลายเป็นท่าน
ราชาเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ได้นะ! ดำเนินเรื่องมาถึงเล่ม 3 แล้วนะค่ะ

เรื่องราวในเล่ม 3 นี้ เข้มข้นยิ่งกว่าเล่ม 2 เพราะอิทธิงของเราเริ่ม
เจิดจาย ต้องร่วมชิงไหวชิงพริบกับบรรดาคนชนชั้นสูงในเมืองหลวง ตั้งแต่
ในจวนยันนอกจวน เริ่มจากญาติสนิท คนที่เคยซัดเชื้อ จนถึงบรรดาคุณหนู
คุณชายตระกูลสูงศักดิ์ พบเจอเหล่าก๊อลอันตรายมากมาย ต้องรับมือกับทุกคน
และปัญหาที่ประดังเข้ามาไม่หยุดหย่อน

บอกเลยว่าอ่านแล้ววางไม่ลง ไม่อยากให้จบเล่มเลยทีเดียวนะ เพราะ
บางครั้งเมื่อถึงคราวอัปจนหนทาง อิทธิงของเราก็มักจะเปลือยพิรุณออกมา
ทำให้คนอ่านต้องลุ้นระทึกอยู่ตลอดเวลา อิทธิงของพวกเราจะใช้ไหวพริบ
รับมือกับปัญหาที่เข้ามาอย่างไร เชิญนักอ่านทุกท่านมาร่วมลุ้น ร่วมให้กำลังใจ
อิทธิงไปพร้อมๆ กันได้ในหน้าถัดไปค่ะ

Camellia

ທດສະຍອຸດົມ

สวนด้านหลังเจียบสงบ มีเพียงเสียงลมพัดผ่านยอดไม้

ขณะที่อู่หนิงได้ยื่นประโยคนั้นก็เกิดความเข้าใจผิดอันน่าเหลือใจว่า
เจิงหลงจำนางได้แล้ว

ทว่าชั่วเวลาถัดมา นางก็รู้สึกว่าเป็นไปไม่ได้ เรื่องเหลวไหลผีสิงบันดาล
เช่นนี้ ต่อให้เจิงหลงจะฉลาดเพียงใดก็ไม่มีทางคาดเดาได้

นางคิดถึงยามที่นางอายุแปดขวบ เจิงหลงเคยพบนาง เขาน่าจะ
หมายถึงการพบกันในวัยเยาว์

อู่หนิงมองเขาแล้วเอ่ยถาม “ญาติผู้พี่เจิงหลงไม่ได้ไปตามหาถึงเกอร์
เป็นเพื่อนพี่หมิงจูหรือเจ้าคะ เหตุใดจึงมาที่นี่ได้”

เจิงหลงขยับเข้าประชิดนางอีกก้าว เรือนร่างสูงตระหง่านดูจตันไผ่
เข้าใกล้นางอีกนิด หากอู่หนิงเป็นสาวน้อยที่ไม่เจนโลก เมื่อเห็นการกระทำ
เช่นนี้ของเจิงหลงจะไม่นึกชมชอบเขาได้อย่างไร ทว่านางไม่ใช่

“หมิงจูมีธุระจึงขอตัวกลับไปก่อน ข้าเห็นเจ้ามาที่นี่เลยแวะมาดู”
เจิงหลงยิ้มน้อยๆ ดวงตาจับจ้องอู่หนิง “อู่หนิงชอบทะเลสาบหรือ”

อู่หนิงเห็นเขาทำเช่นนั้นก็พอจะคาดเดาถึงจุดประสงค์ของเขาได้แล้ว

หัวใจของนางเย็นเยียบลงทีละน้อย

ด้วยอุปนิสัยของเจิงหลง เขาไม่มีทางชอบจ้าวหมิงจู บุคคลเช่นเขา
ต่อให้ทำดีต่อจ้าวหมิงจูอย่างไร นั่นก็เป็นเพียงเปลือกนอกเท่านั้น หากเขา

ปฏิเสธฮูหยินผู้เฒ่าவேง่ายจะเป็นการสร้างความปลอดภัยกับจวนอิงกั๋วกง
ประจวบเหมาะกับผู้คุณหนูที่แท้จริงแห่งจวนอิงกั๋วกงกลับมา ศัตรูของ
จ้าวหมิงจู่กลับมาแล้ว เจิงหลงจึงอาศัยประโยชน์นี้เข้ามาใกล้ชิดกับนาง
หากนางเป็นเพียงสาวน้อยไร้เดียงสาคงต้องชอบเขาด้วยเหตุนี้แน่นอน

ดังนั้นเขาก็กำจัดจ้าวหมิงจู่ได้โดยไม่ต้องเปลืองแรง แผนการ
ช่างเลิศล้ำนัก

เมื่อคิดถึงว่าเจิงหลงกล่าววางแผนโดยใช้นางเป็นเครื่องมือ หัวใจของ
อี่หนิงก็หนาวสะท้าน

ยามเจิงหลงยังเด็ก นางรักเอ็นดูเขาเพียงใด สอนให้เขาใช้ชีวิตอย่าง
เถรตรงซื่อสัตย์ สิ่งที่นางสอนให้เขาล้วนเป็นสิ่งดีงาม เหตุใดจึงมีวันที่เขา
กลับมาใช้ลูกไม้กับนาง กระทั่งใช้นางของเด็กสาวผู้ไร้เดียงสา

เมื่อมองรูปลักษณ์หล่อเหลาสว่างงามของเจิงหลง อี่หนิงก็นึกถึงเขา
ในวัยเยาว์ซึ่งอิงแอบอยู่ในอ้อมกอดตน ตัวติดกับนางไม่ยอมพรากจาก พุดถึง
แมลงปอที่บินหนีไปด้วยอารมณ์โกรธของเด็ก ๆ หรือบางครั้งที่เขาकिनชนม
มากเกินไปจนปวดท้อง รุ่งมาร้องไห้สะอึกสะอื้นกับนาง นางก็ทิ้งโกรธทั้งซ้ำ
ลงโทษไม่ให้เขากินขนมหนึ่งเดือน

นางมองเขาซ้ำ ๆ พุดด้วยสายตาเย็นชา “วิวทัศน์ของทะเลสาบดงม
ญาติผู้พี่เจิงหลงก็ชอบหรือ”

เจิงหลงคาดไม่ถึงว่าสาวน้อยนางนี้จะสบตาเขาตรง ๆ ด้วยสีหน้าเย็นชา
เยี่ยงนี้

รอยยิ้มของเขาคลายลงเล็กน้อย

ด้านหลังมีเสียงสาวใช้เรียกหาคนดั่งขึ้น สาวใช้สองสามคนเดินใกล้
เข้ามา ยอบตัวลงเอ๋ยกับเจิงหลง “คุณชายอยู่ที่นี้เอง พวกบ่าวตามหาอยู่
เจ้าค่ะ”

จ้าวหมิงจู่เดินตามสาวใช้เข้ามา เมื่อเห็นอี่หนิงอยู่ข้างกายเจิงหลง
ก็กลมมองหลายครั้งอย่างอดไม่ได้

หากจะมีผู้ใดชอบเจิงหลง นางก็เข้าใจได้ แม้แต่นางเองก็มีบางครั้ง
ที่จ้องมองเจิงหลงจนตกอยู่ในภวังค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาปฏิบัติต่อ

ผู้อื่นคล้ายใกล้ชิดก็ไม่ใช่ว่าเห็นก็ไม่เชิง ถ้าจะกล่าวว่ามีความรู้สึกซึ่ง แต่เขาก็ปฏิบัติต่อบรรดาบุตรสาวตรงซนชั้นสูงและหญิงคณิกาชื่อดังเหล่านั้นด้วยความเฉยเมย เมื่อไม่ชอบก็จะปฏิบัติอย่างเย็นชา ทว่าหากเขาไม่ชอบผู้ใดเลย เช่นนั้นเหตุใดจึงมีผู้คนเรียงรายกระโจนเข้าหาเขาไม่ขาดสาย

ทว่าถึงนางจะชอบแล้วอย่างไร เจิงหลงไม่มีทางหวนไหวกับเด็กสาวคนหนึ่ง เขาผ่านหมื่นบุปผารายล้อม แต่ก็ไม่แปดเปื้อนแม่เพียงกลีบเสี้ยว¹ เขาไปรยเสน่ห์จนชานีชานาญแล้ว

“หากน้องสาวอีหนึ่งอยากดูทิวทัศน์อยู่ที่นี้ มิสู้ไปดูที่ฝั่งชานบ้านข้าที่ฝั่งชานมีต้นเหมยแดงเต็มไปหมด ยามนี้กำลังผลิดอกพอดี” จ้าวหมิงจูกกล่าวเนิบช้า “หรือจะให้คนไปเก็บดอกเหมยแดงมาวางไว้ในห้องเจ้าดี เจ้าว่าอย่างไร”

อีหนึ่งรู้สึกวุ่นวายในถ้อยคำของจ้าวหมิงจुकคล้ายมีนัยลึกลับซึ่ง

นางเงยหน้ามองเจิงหลงก็พบว่าสีหน้าของเขาเรียบเฉย อีหนึ่งจึงเบี่ยงหน้าไปพูดด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง “ข้าไม่ชอบเหมยแดง ข้าชอบดอกกล้าเหมยมากกว่า น่าเสียดายที่ในอาณาเขตเหนือหาได้ยากนัก ทว่าต้องขอบคุณน้ำใจของพี่หมิงจुकแล้ว” พูดจบก็เดินอ้อมตัวพวกเขาตรงไปข้างหน้า

ทันทีที่เจิงหลงได้ยินประโยคนี้ สีหน้าก็พลันชะงักนิ่ง ยามที่เขาหันหน้าไปมองก็เห็นเพียงร่างอรชรบอบบางของนางเท่านั้น

คนผู้นั้นในความทรงจำ นางใช้น้ำเสียงนุ่มละมุนบรรยาย ‘คัมภีร์กตัญญูกตเวที’ ให้เขาฟังอยู่เหนือศีรษะ กำไลหยกแกว่งไกวน้อย ๆ บนข้อมือเพรียวบาง แม้ความทรงจำในวัยเยาว์ของเขาจะเลือนราง ทว่าภาพเหล่านั้นกลับกระจางชัด กระถางเคลือบสีชาวด่านข้างมีกิ่งลำเหมยปักอยู่ท่าหนึ่ง สาวใช้ถามนางว่า ‘เหตุใดสูหยินจึงไม่ใช่เหมยแดงเล่าเจ้าคะ เหมยแดงก็ดังตามัก!’

‘ข้าชอบกลิ่นหอมของมัน ดมแล้วรู้สึกสดชื่น’ นางยิ้มพลาบใช้มือเด็ดกลีบออกมา ทั้งยังดึงให้เขาตอกหนึ่ง ‘หลงเกอร์ เจ้าดมดูว่าหอมหรือไม่’

¹หมื่นบุปผารายล้อม แต่ก็ไม่แปดเปื้อนแม่เพียงกลีบเสี้ยว หมายถึง บุรุษเจ้าชู้ที่จับหญิงสาวไปทั่ว

เมื่อเจียงหลางนึกถึงตรงนี้ก็ก้มหน้าลงยิ้ม ไม่หวนนึกถึงอีกต่อไป เขาเดินตรงไปด้านนอก ไม่ชายตามองจ้าวหมิงจู

จ้าวหมิงจูก็ตรึมฝึปาก ก่อนจะวิ่งตามไป

เว่ยหลิงเตรียมจะไปพบตั้งเป่ย์โหว บ่าวรับใช้ก็เดินเข้ามารายงานว่า ผู้บัญชาการกลับมาแล้ว

เว่ยหลิงรีบไปที่ห้องหนังสือ ลู่เจียเสวียกำลังดื่มชารอเขาอยู่ที่นั่น

“บุตรสาวคนนั้นของเจ้าตามมาแล้วหรือ” ลู่เจียเสวียเหลือบมองเขา เมื่อเห็นความยินดีที่ไม่อาจปกปิดก็เอ่ยถามเสียงเรียบ

“ต้องขอบคุณเจ้า” เว่ยหลิงนั่งลงบนเก้าอี้ไม้ด้านซ้ายมือของเขา ก่อนจะโบกมือให้องครักษ์ถอยออกไป

“รีบร้อนมาหาข้าถึงเพียงนี้ อยากรับบุตรสาวของข้ามากรี”

ลู่เจียเสวียอดหัวเราะไม่ได้ “จะเป็นไปได้อย่างไร ข้ามาเพื่อบอกเจ้าว่า ช่วงเวลาของเทศกาลล่าสัตว์ช่วงเหมันต์ถูกกำหนดขึ้นแล้ว ถึงยามนั้นเจ้าก็ให้คนของค่ายเทพสงครามจับตามองไว้ให้ดี”

ครั้นเว่ยหลิงได้ยิน สีหน้าก็พลันเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม “เจ้าก็บงค์รัชทายาทหรือกันเรียบร้อยแล้วหรือ...นี่อันตรายเกินไปหรือไม่ หากองค์ชายใหญ่ถูกกำจัด พวกเราย่อมมีคุณงามความดีใหญ่หลวง แต่หากเขาไม่ตายก็ย่อมหมายถึงโทษประหารชีวิตเก้าชั่วโคตร”

“เป็นเพราะหาตัวบุตรสาวเจอ เจ้าจึงรู้จักวางแผนชีวิตกว่าแต่ก่อนแล้ว” ลู่เจียเสวียโบกมือ “มีเต้าเหยียนอยู่ เจ้าไม่ต้องกังวล เขาเป็นคนที่มีความสามารถพิเศษ นอกจากนี้อ่างโรงค์ชายใหญ่ก็ต้องตาย...ถึงพวกเราไม่ฆ่าวังหยวนก็ต้องฆ่า ฝีมือของตาเขานั้นไม่ได้เหี้ยมโหดยิ่งหย่อนไปกว่าข้า”

เว่ยหลิงพรั่นลมหายใจเบาๆ ปณิธานของลู่เจียเสวียยากจะเปลี่ยนแปลง ที่สำคัญองค์ชายใหญ่ถือเป็นคนวัยหนุ่มแน่นที่เปี่ยมไปด้วยพลังอำนาจ นับเป็นภัยคุกคามอันยิ่งใหญ่ของพวกเขา

ลู่เจียเสวียกำชับเว่ยหลิงอีกสองสามประโยค พอดื่มชาเสร็จก็เตรียมจะจากไป เมื่อเว่ยหลิงเห็นเขากำลังจะจากไปก็รีบรั้งเขาไว้ “เจ้าอยู่กับข้าด้วยกัน

ก่อนเกิด ข้าให้บุตรสาวของข้ามาค้ำหน้าเจ้าเป็นพ่อนุญชรรมติหรือไม่”

“ปีนั้นที่เจ้าอุ้มหึงจูกกลับมา ฮูหยินผู้เฒ่าของพวกเจ้าก็ให้ข้ารับนางเป็นบุตรสาวบุญธรรม” มุมปากของลูเจียเสวียยกโค้งเป็นรอยยิ้ม “อย่างไรกันบัดนี้จะให้ข้ารับอีกคนแล้ว”

หากมีเขาเป็นพ่อนุญชรรมกั้เสมือนยกระดับฐานะ สถานะย่อมสูงศักดิ์ขึ้น ก่อนหน้านั้นเพราะฮูหยินผู้เฒ่าเว่ยรักเอ็นดูจ้าวหึงจูก เมื่อมีอะไรดีที่ลุดก็อยากมอบให้นาง

“นางยังเล็ก ทั้งไม่ได้เลี้ยงดูไว้ข้างกายตั้งแต่เด็ก ข้ายอมเวทนาสงสารนางมากหน่อย” เว่ยหลิงกล่าว “เจ้าไม่ไปดูนางจริงๆ หรือ”

ลูเจียเสวียไม่รู้รู้สึกสนใจในตัวบุตรสาวของเว่ยหลิง เขากล่าวเสียงราบเรียบ “เจ้าอย่าได้ลืมเรื่องของค่ายเทพสงคราม ข้ายังต้องเข้าวังหลวงอีกไปก่อนแล้ว”

นอกประตูมีคนทามเกี่ยวขุ่มรออยู่แล้ว เว่ยหลิงมองลูเจียเสวียขึ้นก็ยกจากนั้นจึงกลับเข้าไปในห้องหนังสือ

ผู้ดูแลเข้ามาเตือนเขา “นายท่านกั้วกง ได้เวลาเปิดศาลบรรพบุรุษแล้วขอรับ”

เว่ยหลิงรับคำ ก่อนจะไปยังศาลบรรพบุรุษ

การบันทึกรายชื่อไว้ในลำดับวงศ์ตระกูล เริ่มจากการคุกเข่าค้ำหน้าป้ายวิญญาณของบรรพบุรุษ ถือเป็นกรรำลึกถึงบรรพบุรุษของตน ชื่อของอิ่หนิงถูกเพิ่มลงในบัญชีรายชื่อของวงศ์ตระกูล เว่ยหลิงนำนางโโขกศิระชะด้วยตนเอง

รองนางถูกพาตัวออกมา ด้านนอกก็พร้อมพรุ่งไปด้วยผู้อาวุโสของตระกูลเว่ยที่ยืนรออยู่ เว่ยหลิงพานางไปรู้จักทีละคน เขายืนข้างกายนางเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “...ข้าเพิ่งจะตามนางกลับมาได้ แต่ก่อนนางถูกส่งไปเลี้ยงดูในตระกูลของคนอื่น ยังไม่เคยเป็นคุณหนูแห่งจวนอิงกั้วกง ข้าเกรงว่านางจะวางตัวระมัดระวังเกินไป”

เขาพาอิ่หนิงเดินไปตลอดทาง นางตระหนักดีว่าเขากำลังทำอะไร เว่ยหลิงกำลังบอกทุกคนว่านางคือคุณหนูแห่งจวนอิงกั้วกง เป็นผู้มีฐานะ

สูงศักดิ์ ผู้ใดก็ห้ามดูหมิ่นนาง

อ๋อหนึ่งเองก็ไม่ตื่นตระหนก เพียงแต่คนมาก นางจำได้ไม่หมด มีท่านอาญาติห่าง ๆ คนหนึ่งที่มีบุตรชายสามคนซึ่งมีท่าทางเป็นมิตรต่อนางเป็นพิเศษ ทว่าเว่ยหลิงกลับเปลี่ยนน้ำเสียงเป็นราบเรียบ “นี่คือท่านอาหญิงสี่ญาติห่าง ๆ ของเจ้า หมิงจูคือบุตรสาวของนาง”

ที่แท้ก็คือมารดาผู้ให้กำเนิดหมิงจู!

กล่าวกันว่าครอบครัวของหมิงจูไม่ได้ร่ำรวย เงินทองที่สั่งสมมาถูกบิดาของจ้าวหมิงจูผลาญจนหมดสิ้น หลายปีมานี้ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากฮูหยินผู้เฒ่าเว่ยเพื่อพยุงสถานภาพทางการเงิน

อ๋อหนึ่งรู้สึกสนใจขึ้นมาเล็กน้อย สตรีนางนี้สวมเสื้อกันหนาวแพรตัววนสีสังฆกรรมดา น่าจะเพิ่งตัดเย็บชิ้นใหม่ รอยยิ้มนางเป็นมิตร รูปโฉมของจ้าวหมิงจูไม่ละม้ายคล้ายคลึงกับนางลักเท่าไร กลับเป็นบุตรชายสามคนของนางที่ก่อให้เกิดความรู้สึกไม่สบายใจนัก หนึ่งในนั้นจับจ้องอ๋อหนึ่งไม่วางตา เว่ยหลิงเริ่มไม่พอใจ ขมวดคิ้วมุ่น ก่อนจะให้พวกเขาถอยออกไป

ก่อนที่สตรีนางนั้นจะถอยออกไปได้พูดกับเว่ยหลิง “หมิงจูของพวกเราคงไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้กับพวกท่านใช่หรือไม่ ข้าอยากพบนางเหลือเกิน น่าเสียดายที่ไม่มีโอกาสได้พบ”

อ๋อหนึ่งลอบคิด จ้าวหมิงจูใช้ชีวิตในจวนอิงกั้วกง ถูกผู้คนร่ำล้อมเอาใจจนเคยชิน หากนางอยากพบหน้ามารดาของตนจึงจะแปลก เกรงว่าจะรังเหินยังแทบไม่ทัน

สุดท้ายอ๋อหนึ่งก็ยกน้ำชาให้ฮูหยินผู้เฒ่าเว่ย ถือเป็นอันเสร็จสิ้นพิธี กลับสู่วงศ์ตระกูล ชื่อของนางถูกจารึกลงในบัญชีรายชื่อของวงศ์ตระกูลว่า เว่ยอ๋อหนึ่ง หลีกเลี้ยงไม่ให้นางรู้สึกไม่คุ้นชิน

ฮูหยินผู้เฒ่าเว่ยจิบน้ำชา เมื่อเงยหน้าขึ้นกลับพบว่าจ้าวหมิงจูไม่อยู่แล้ว รอนจนกลับไปถึงเรือนจิ้งอัน ฮูหยินผู้เฒ่าเว่ยก็ให้คนไปเรียกจ้าวหมิงจุมมา เมื่อจ้าวหมิงจุมมาถึงก็เห็นฮูหยินผู้เฒ่าเว่ยกำลังนั่งจิบชาอยู่บนตั่งไม้ นางเดินเข้าไปหยิบค้อนหยกจากมือของสาวใช้ ทูบขาให้ฮูหยินผู้เฒ่าเว่ย “ท่านยายยุงมาทั้งวัน คงเหนื่อยมากใช่หรือไม่เจ้าคะ”

ซูหยินผู้เฒ่าเว่ยมองไปหน้าอันคั่นเคยของนาง หัวใจพลันอ่อนยวบลงไม่น้อย “เมื่อครู่ยังเห็นเจ้าไปที่ศาลบรรพบุรุษ มารดาของเจ้ามาหา เจ้าไม่ไปพบหน่อยหรือ”

จ้าวหมิงจูห่อปาก “มิใช่ว่าท่านไม่รู้ ทุกครั้งที่นางพบข้าเป็นต้องพูดเรื่องสัพเพเหระเหล่านั้นอยู่รำไป ข้าหนายจะฟังแล้วเจ้าคะ อีกทั้งท่านลู่กำลังพาน้องสาวอีหนึ่งพบแขกอยู่ ข้าจึงไม่อยากเข้าไปร่วมสนุกด้วยเจ้าคะ” นางยิ้มอย่างอ่อนหวานให้ซูหยินผู้เฒ่าเว่ย “ข้ารู้สึกสบายใจที่สุดยามอยู่กับท่านยาย! กับผู้อื่นข้าไม่ปรารถนาจะพบสักเท่าไร”

ซูหยินผู้เฒ่าเว่ยยื่นมือไปประคองนางให้ขึ้นมาตั้งข้างกายตน “ทว่าเจ้าห้ามปฏิบัติไม่ดีกับญาติผู้หนึ่งนี่ เจ้าต้องจดจำคำของยายเอาไว้ ไกลซ์ติดสนิทสนมกับนางให้มากสักหน่อย”

“ท่านให้ข้าสนิทสนมกับนาง แต่ข้าจะสนิทสนมกับนางได้อย่างไร” จ้าวหมิงจูไม่พอใจ “ทันทีที่น้องสาวอีหนึ่งกลับมา ท่านลู่ก็ทำเหมือนข้าไร้ตัวตน ข้ามอบเครื่องเคลือบลงยาคุหนึ่งให้น้องสาวอีหนึ่ง แม้จะไม่ถือว่าล้ำค่า แต่ก็ประณีตงดงามนัก ผู้ใดจะรู้ว่าจะถูกท่านลู่ส่งกลับมา กล่าววว่าน้องสาวอีหนึ่งไม่อยากได้ของชิ้นนี้”

ซูหยินผู้เฒ่าเว่ยได้ยิ้มก็ขมวดคิ้ว น้ำเสียงขมิ้มลง “เขาส่งกลับมาให้เจ้าจริงหรือ” เว่ยหลังทำเกินไปแล้วจริง ๆ ต่อให้ตามตัวบุตรสาวแท้ ๆ กลับมาได้ก็ไม่ควรทอดทิ้งบุตรสาวบุญธรรมในทันที นี่ไม่เท่ากับไร้หัวใจไร้คุณธรรมเกินปรี

จ้าวหมิงจูพูดต่ออย่างดีใจ “ท่านยาย! ตั้งแต่เลิกท่านก็เอ็นดูข้ามากที่สุด ในजनนี้มีข้าเพียงคนเดียว! ยามเด็กเมื่อข้าป่วยไข้ ท่านก็คอยเฝ้าดูแลข้าทั้งวันทั้งคืน ข้าเองก็เสียใจ เหตุใดทันทีที่นางกลับมา ท่านลู่ก็ไม่โปรดปรานข้าแล้ว ข้ากลัวว่าวันหนึ่งท่านเองก็จะไม่รักเอ็นดูข้าเช่นเดียวกัน! ข้าก็อยากชอบน้องสาวอีหนึ่ง ทว่าช่วงเวลาเพียงประเดี๋ยวจะให้ชอบนางได้อย่างไร!”

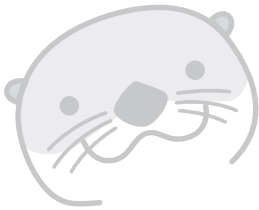
จ้าวหมิงจูพูดจนซูหยินผู้เฒ่ามีอารมณ์ร่วม หมิงจูเป็นเด็กที่นางเลี้ยงอย่างทะนุถนอมมากับมือ นางโอบหมิงจูไว้ในอ้อมกอด กล่าวปลอบประโลม

พี่ชายตัวร้าย ท่านต้องกลายเป็นท่านราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ได้นะ! 3

“เด็กโง่ ยายย่อมนโปรดปรานเจ้ามากที่สุด เจ้าเป็นคนที่ยายเลี้ยงดูจนเติบโตใหญ่
มากับมือ! เจ้าอย่าได้กังวล มียายอยู่ ผู้ใดจะกล้าไม่ชอบเจ้า ผู้ใดจะกล้า
ดูหมิ่นเจ้า! ต่อให้เป็นอันหนึ่งก็ไม่กล้า เว่ยหลังเองก็ไม่กล้า”

ความผูกพันของการเลี้ยงดูมาเองกับมือย่อมสำคัญ แม้อูฮยินผู้เฒ่าเว่ย
จะชอบอี่หนิง ทว่าหิมิงจูเป็นดั่งแก้วตาดวงใจที่นางโอบอุ้มไว้ในมือ จึงอดมีใจ
เอนเอียงหลายส่วนไม่ได้

ต่อให้จ้าวหิมิงจูจะไม่คืออย่างไรก็เป็นเด็กที่นางเลี้ยงดูจนเติบโตใหญ่

ทดลองอ่าน

นี่เป็นราตรีแรกในเมืองหลวง

อี่หนิงหลับไม่สนิทนัก เมื่อนางตื่นขึ้นมาก็ได้ยินเสียงไม้ค้อนเคาะกำลัง
ขานเรียกนางที่ข้างหู “คุณหนู คุณหนู...”

อี่หนิงลืมตาขึ้นก็เห็นการตกแต่งประดับประดาอันวิจิตรหรูหราภายใน
ห้องของตน ตรงข้ามเป็นฉากกั้นห้องไม้ฉันทน์แดงรูปร้อยปักซี่สูงเสียดฟ้าประดับ
หยก ขนทุกเส้นบนปีกนกประหนึ่งมีชีวิต พลั่วไหว่วิจิตรสวยสด เห็นอี่ศึระ
เป็นโคมกมดเต็ง¹ บัญจุมุกร้อยเรียง แสงแรกของรุ่งอรุณยังคงรำไร ตะเกียง
ยังคงส่องสว่างนุ่มนวล

ยามนี้นางถึงเพิ่งตระหนักได้ว่าตนไม่ได้อยู่ในตระกูลหลวงแล้ว บัดนี้
นางเป็นคุณหนูแห่งจวนอิงกั๋ววงแล้ว

เงินจูประคองนางลุกขึ้น “เมื่อคืนท่านสั่งให้บ่าวปลุกท่านเวลานี้ บ่าวถึง
ได้ปลุกท่าน... ทว่าตอนเช้าก่อนที่นายท่านกั๋ววงจะจากไปได้กำชับว่าเมื่อคืน
คุณหนูเหน็ดเหนื่อยไม่น้อย ควรนอนพักให้มาก สูหยินผู้เฒ่าชอบความสงบ
ดังนั้นในจวนจึงไม่มีกฎระเบียบเข้าคารวะยามเช้าอะไรมากมาย ท่านนอนพัก
อีกสักครู่เถิดเจ้าค่ะ สายหน่อยค่อยไปก็ได้”

¹โคมกมดเต็งหรือโคมวังหลวง เป็นโคมหกเหลี่ยม หรือแปดเหลี่ยม ทุกด้านบุผ้าแพรหรือ
กระจกลงภาพสี ด้านล่างห้อยพู่ เดิมที่ใช้ในวังหลวง จึงเรียกว่าโคมวังหลวง

อิ๋หนิงสายศิระชะ “ข้าไม่เห็น้อย ลูกขึ้นเถอะ” จวนอิงกั้วกงไม่ด้อยไปกว่าตระกูลหลัว สุหยินผู้เฒ่าเว่ยเฟิงได้พบนางครั้งแรก การไปคารวะแต่เช้าจึงเป็นสิ่งที่สมควร

เงินจูไม่เกลี้ยกล่อมอีก ได้เม่านำเหล่าสาวใช้เข้ามา นางยังคงคุกเข่าถือถาดสี่เหลี่ยมที่มีเสื้อผ้าวางอยู่ด้านบนให้อิ๋หนิงเลือก

ตระกูลสูงศักดิ์มั่งคั่งเช่นนี้ไม่ใช่วงศ์สกุลที่ตระกูลหลัวหาญเทียบได้ อิ๋หนิงกวาดตามอง อาคารและเครื่องประดับในวันนี้มีรูปแบบแตกต่างจากเมื่อก่อน

นางสวมอาภรณ์พลางเอ่ยถาม “ท่านพ่อออกไปตั้งแต่เช้า ไปร่วมประชุมที่ห้องพระโรงหรือ”

ได้เม่ายิ้มพลางโคลงศิระชะ “กล่าวว่าจะไปเยี่ยมท่านตั้งเปย์โหวเจ้าคะ ปกตินายท่านกั้วกงไปเข้าร่วมประชุมที่ห้องพระโรงไม่บ่อยนัก ทุกสามวันไปร่วมสักครั้งก็พอแล้วเจ้าคะ”

นางต้องรีบเรียนรู้กฎระเบียบของจวนอิงกั้วกงให้กระจ่าง ไม่เช่นนั้นนี่ยามอยู่ในจวน นางมักจะรู้สึกว่าเป็นคนไม่รู้เรื่องรู้ราวใด ต้องติดอยู่ท่ามกลางบรรดาสาวใช้ตลอดเวลา อิ๋หนิงกวาดตามองรอบห้องก็พบว่าซงจือกับซิงชวี่ไม่อยู่ นางถามอีกครั้ง “ซงจือกับซิงชวี่อยู่ที่ใด”

“นายท่านกั้วกงให้แม่นางซงจือคอยกำกับดูแลสาวใช้ตัวน้อยของท่านแม่ นางซิงชวี่ดูแลห้องครัวเล็ก คอยกำกับดูแลให้ท่านได้ดีมีนมแพะในทุกเช้าตามที่ท่านเคยดื่มเป็นประจำเจ้าคะ” เงินจูตอบ

หัวคิ้วของอิ๋หนิงขมวดมุ่นเล็กน้อย เว่ยหลิงย้ายสาวใช้ทั้งสองคนไปจากข้างกายนาง

เขาคงจะไม่ชอบตระกูลหลัวระมัง กระทั่งสาวใช้ข้างกายนางยังเปลี่ยนเป็นสาวใช้คนสนิทของเขา ไม่ยอมให้สาวใช้ที่พามาจากตระกูลหลัวปรนนิบัติรับใช้ข้างกายนาง

“เรียกตัวพวกนางกลับมาปรนนิบัติข้า” อิ๋หนิงเลือกปิ่นหยกเรียบง่ายอันหนึ่งส่งให้ได้เม่า ก่อนจะขึ้นไปต่อดอกไม้ผ้าประดับในมือนาง “ไม่เอาอันนั้น” เงินจูมีท่าทีลำบากใจ “คุณหนู นี่เป็นคำสั่งของนายท่านกั้วกง บ่าว

“ไม่อาจขัด...”

คิดแล้วก็ถูก เรื่องที่เว่ยหลิงสั่งการ พวกนางจะกล้าฝ่าฝืนได้อย่างไร
อี่หนิงทอดถอนใจ “เรียกพวกนางกลับมาเถิด ข้าจะคุยกับท่านพ่อเอง”

เงินจู่ถึงได้รับคำ ให้สาวใช้ไปพาขงจือกับซิงชวี่กลับมา

จากนั้นอี่หนิงถึงได้ไปที่เรือนจิ้งอันเพื่อคารวะสูหยินผู้เฒ่าเว่ย

สูหยินผู้เฒ่าเว่ยเพิ่งจะตื่นก็ไปไหว้พระ เมื่อกลับมาก็เห็นร่างเล็ก ๆ
ร่างหนึ่งนั่งรอนางอยู่ในห้องแล้ว ดูเหมือนกำลังจับจ้องไปยังภาพวาดที่แขวน
บนกำแพง

สูหยินผู้เฒ่าเว่ยให้สาวใช้ยกน้ำแกงเห็ดหูหนูเงินมาให้นางดื่ม เอ่ยถาม
นางด้วยรอยยิ้ม “เจ้าก็รู้เรื่องภาพเหมือนกันรี”

“ภาพ ‘หุบเขาหิมะ’ ของต่งฉีซาง²” อี่หนิงมองภาพนั้น “หลังเซ็นหย่วน
พี่ชายสามของข้าชื่นชอบภาพของต่งฉีซาง ข้าจึงได้ผ่านหุบเขาตามาบ้างเจ้าคะ
ลายพู่กันหนักแน่น องค์ประกอบภาพสมดุล น่าจะเป็นลายเส้นของต่งฉีซาง
จริงๆ”

สูหยินผู้เฒ่าเว่ยมองดวงหน้าอ่อนเยาว์เฉลิยวจลาดของนางก็รู้สึก
ประทับใจ คิดว่ามารดาของนางคงต้องเป็นโฉมสะคราญแน่แท้

นางดึงมือหลานสาวให้นั่งบนตั่งไม้ “ในบ้านนี้ พ่อของเจ้าไม่ชอบ
ภาพวาด พี่หึงจู่ของเจ้าก็ไม่ชอบ ทว่าอย่ากลับหลงใหล บัดนี้มีเจ้าเข้ามา
พวกเราก็สามารถสนทนาเป็นเพื่อนกันได้แล้ว”

อันที่จริงนางเองก็ไม่ได้ชอบ อี่หนิงลอบคิด ต้องทำให้สูหยินผู้เฒ่า
ผิดหวังแล้ว นี่ล้วนเป็นเพราะการเคี่ยวเข็ญของพี่ชายสาม นางคงต้องเขียน
จดหมายแสดงความขอบคุณเขาสักหน่อยแล้ว นางยิ้มอย่างเก้อเขิน “ข้ารู้
เพียงครึ่ง ๆ กลาง ๆ พอกล่าวถึงได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้นเจ้าคะ”

สูหยินผู้เฒ่าเว่ยทอดถอนใจ ลูกผมของนางอย่างแผ่วเบาพลงเอ่ยถาม
“อี่หนิง เล่าความเป็นอยู่ในตระกูลหลังของเจ้าให้ข้าฟังได้หรือไม่ พวกเขา
มีผู้ใดรังแกเจ้าหรือไม่”

² ต่งฉีซางเป็นจิตรกรภาพพู่กันที่มีชื่อเสียงในช่วงราชวงศ์หมิง

รังแกคงไม่มี... อีหนึ่งหวนระลึกถึงวันเวลาในตระกูลลัวก็คิดถึง เล็กน้อย

ยามที่จ้าวหมิงจูมาถึงก็ได้ยินเสียงสูหยินผู้เฒ่าเว่ยกับอีหนึ่งสนทนากัน อยู่ในห้อง มีเสียงหัวเราะดังเล็ดลอดออกมาเป็นระยะๆ

สูหยินผู้เฒ่าเว่ยเห็นนางมาก็เรียกให้นางนั่งลง กล่าวกับอีหนึ่งว่า “...เกรงว่าเจ้าจะเบื่อ ย่าจึงเรียกสหายเล่นในยามปกติของพี่หมิงจูของเจ้ามา พวกเขาจะไปเล่นด้วยกันเถอะ นางกับคุณหนูรองเสินเจียโหวรแห่งจวนจงฉินป้อ ทั้งยังมีคุณหนูทั้งสองจากตระกูลเฮ่อต่างเล่นด้วยกันอย่างสนุกสนาน” สูหยินผู้เฒ่าเว่ยตบมือของหมิงจูเบาๆ “เจ้าต้องดูแลน้องสาวของเจ้าให้ดี อย่าให้นางเห็นดเห็นน้อยนักเล่า”

เมื่อวานหลังจากจ้าวหมิงจูได้ฟังคำกล่าวของสูหยินผู้เฒ่าก็รู้สึกสบายใจ ขึ้นเล็กน้อย นางลุกขึ้นยืน คล้าย้มออกมา

อีหนึ่งไม่ได้สนใจบรรดาเด็กสาวจากตระกูลขุนนางในเมืองหลวงสักเท่าไร เมื่อคิดถึงการรวมกลุ่มปราศรัยเจื้อยแจ้ว ทารือเกี่ยวกับเครื่องประทีปโคมและเครื่องประดับต่างๆ นางก็รู้สึกเวียนศีรษะ ทว่าความตั้งใจของสูหยินผู้เฒ่าที่อยากจะทำเพื่อนเล่นให้นางถือเป็นเจตนาดี อีหนึ่งจึงไม่ได้กล่าวอะไร ตามจ้าวหมิงจูไปยังโถงบุปผา โถงบุปผาสว่างขึ้นถัดจากระเบียงไม้ที่พบเมื่อวาน ทิวทัศน์งดงามอย่างยิ่ง

เมื่อวานอีหนึ่งได้พบคุณหนูรองเสินเจียโหวรแห่งจวนจงฉินป้อแล้ว อีกฝ่ายโตกว่านางหนึ่งปี คนมิได้เป็นชื่อนาม³ อุบนิสัยของนางโอหังหยิ่งทะนง ส่วนคุณหนูทั้งสองจากตระกูลเฮ่อที่ไม่ทัดเทียมจวนอิงกั๋วกงและไม่หาญเทียบจวนจงฉินป้อ พวกนางไม่ได้มีท่าทียโสเย่อหยิ่งแต่อย่างใด วาจานุ่มนวล อ่อนหวาน ทว่าไร้ความโดดเด่น

เสินเจียโหวรเล่นกับจ้าวหมิงจูตั้งแต่ยังเล็ก ย่อมสนิทสนมกับนางมากที่สุด เมื่อเห็นอีหนึ่ง นางก็ดึงจ้าวหมิงจูไปกระซิบกระซาบอยู่ครู่หนึ่ง

จ้าวหมิงจูให้สาวใช้เอาเชือกเข้ามาถักเล่น คุณหนูทั้งสองแห่งตระกูลเฮ่อ

³ 嘉柔 (เจียโหวร) หมายถึง อ่อนโยน จิตใจงดงาม

ช่วยกันตัดเชือก พวกนางไม่กล้าล่วงเกินอีหนึ่งที่เพิ่งมาใหม่ ในฐานะของนาง ถือว่าสูงที่สุด และแน่นอนว่าย่อมไม่กล้าสนทนากับนาง อีหนึ่งเมื่อหน่ายยั้งนัก ทันใดนั้นก็หันไปถามคุณหนูสามแห่งตระกูลเฮ้อ “เจ้าถักลายอะไรเป็นบ้าง”

คุณหนูสามแห่งตระกูลเฮ้อตื่นตกใจ พุดตะกุกตะกัก “ข้า...ข้าถัก เป็นสองสามแบบ”

อีหนึ่งหดหู่อยู่บ้าง ไม่มีผู้ใดคุยกับนาง ส่วนจ้าวหมิงจู้ก็ไม่ยอมเสวนากับนาง

อันที่จริงจ้าวหมิงจู้ไม่ใช่คนเจ้าเล่ห์มีพิษสงอะไร นางแค้ได้รับการทะนุถนอมเอาใจมากเกินไป คิดดูแล้วก่อนหน้านี้ในจวนอิงกั๋ววงมีนางเป็นคุณหนูเพียงคนเดียว เดินไปที่ใดก็ประดุจดาวล้อมเดือน หากมีจิตใจแยบยล เช่นนั้นต่อให้นางไม่ชอบอีหนึ่งอย่างไรก็ต้องทำให้เป็นเอาอกเอาใจอย่างแน่นอน ทว่านางไม่ทำ เพราะนางทั้งคิดไม่ถึงและไม่คุ้นชิน นางชินกับการที่มีคนโอบอุ้ม เชิดชูจนเคยตัวแล้ว

อีหนึ่งไม่มีบ่อมปรการใดกับคนที่เพียงมองก็เห็นถึงความคิดเบื้องลึก นางหยิบเชือกขึ้นมาถักเล่น ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงของบุรุษตั้งขึ้นจากทางด้านหลัง “น้องสาวรอง เจ้ากำลังเล่นอะไร”

อีหนึ่งได้ยินเสียงจึงหันกลับไป มีชายหนุ่มคนหนึ่งยืนอยู่ด้านหลัง พวกนาง สายลมอ่อนพัดชายเสื้อของเขาให้พลิ้วไหว เครื่องหน้าทั้งห้างามสง่า หล่อเหลา ทันทีที่เส้นเจียวโหรวเห็นเขาก็เข้าไปจับแขนของเขาไว้ ยิ้มพลางเอ่ยถาม “พี่ชาย ท่านมาได้อย่างไร มิใช่ที่ท่านแม่ให้ท่านติดตามท่านอาสามไปที่ค่ายหรือหรือ”

เขาคงเป็นคุณชายเส้นอวี่แห่งจวนจงจินป้อ อีหนึ่งจำได้ว่าเมื่อวานได้ยิน เว่ยหลิงพุดถึง

“ท่านแม่ให้ข้ามาคารวะสว่หยินผู้เฒ่า” เส้นอวี่ยิ้มเล็กน้อย เมื่อสายตาของเขาทอดลงบนร่างของอีหนึ่งก็อดตะลึงงันไม่ได้

อีหนึ่งสวมเสื้อกันหนาวสีน้ำเงินเลื่อมทอง ข้อมือขาวตั้งหิมะดูหยก ขับให้กำไลหยกยิ่งดูงดงาม เครื่องหน้าทั้งห้าเปล่งประกายพรึ่มพรายเฉลิยว- ฉลาด ทว่าทักชวนมองมีเสน่ห์ นางไม่ได้เอื้อนเอ่ยสิ่งใด นิ้วมือเรียขาว

ถ้าทอเชือกแดงไปมา ทำให้ผู้คนไม่อาจละสายตาไปจากนิ้วมือของนาง หนึ่งรอบ สองรอบ...

“นี่คือน้องสาวของหมิงจู่ที่เพิ่งกลับมา” เลื่อนเจียโหรวพุดกับเขา กระซิบเสียงเบา “พี่ชาย ท่านไม่ต้องไปพบฮูหยินผู้เฒ่าหรือ”

เลื่อนอวีเพิ่งหลุดจากภวังค์ รับคำเสียงหนึ่ง เขารู้ว่าคุณหนูของจวนอิงกั่วงถูกตามตัวกลับมาแล้ว เดิมไม่ได้รู้สึกสนใจอะไร แต่เขาไม่เคยรู้ว่า... คุณหนูท่านนั้นจะดงมถึงเพียงนี้

“เช่นนั้นต้องเรียกเจ้าว่าน้องสาวอี่หนิงแล้ว” เลื่อนอวีพุดกับนางด้วยรอยยิ้ม

อี่หนิงเงยหน้าเล็กน้อย ก่อนจะลุกขึ้นตอบกลับอย่างมีมารยาท “การระพีเลื่อนอวี”

น้ำเสียงนางเล็กบางทว่าใสกังวาน เลื่อนอวีคล้ายถูกลิงไต่ขบกัดเบาๆ เข้าที่ใบหู รู้สึกคันๆ ซาๆ

ทว่าอี่หนิงกลับรู้สึกว่าจะอยู่ต่อไปก็ไม่มีประโยชน์ มีสักกลับไปนอนหลับเสียดีกว่า นางจึงกล่าวลาพวกเขา ก่อนจะเดินออกไปจากศาลาเล็กแห่งนี้

“...ได้ยินว่าท่านชอบอ่านหนังสือ นายท่านกั่วงให้ผู้ดูแลทำเบาะนุ่มจากวัสดุชั้นเลิศให้ท่านหลายใบ ท่านสามารถใช้หนุนนอนเพื่ออ่านหนังสือได้เจ้าค่ะ” ระหว่างทางกลับ เงินจู่ให้อี่หนิงไปดูที่ห้องหนังสือ “เมื่อวานเพิ่งทำเสร็จก็ส่งมาแล้วเจ้าค่ะ”

อย่างไรอี่หนิงก็ไม่มีอะไรทำ จึงตามเงินจู่ไปยังห้องหนังสือ ทว่านางกลับเห็นเงาร่างเล็กๆ นอกห้องหนังสือที่โผล่ออกมาเพียงศีรษะ

“ผู้ใดอยู่ด้านนอก” เงินจู่ถามเสียงสูง เมื่อเห็นว่าไม่มีผู้ใดปรากฏตัวออกมาก็รีบพุด “หากยังไม่ออกมา ข้าจะเรียกกองครักษ์แล้วนะ”

ร่างเล็กนั้นถึงได้ปรากฏกายออกมา เป็นถึงเกอร์ เขายืนอยู่ตรงประตูสูงใหญ่ มีท่าทีคล้ายลิงเล มองอี่หนิงโดยไม่เอื้อนเอ่ยวาจา

อี่หนิงคาดไม่ถึงว่าจะเป็นเขา ยังหลงนึกว่าเป็นผู้ใดมาสอดแนมตน นางเรียกให้เขาเดินมาตรงหน้า “ถึงเกอร์ เหตุใดเจ้าจึงวิ่งมาที่นี่ คนที่ปรนนิบัติเจ้าเล่า”

ถึงเกอร์เม้มริมฝีปาก “ข้ามาหยิบหนังสือของข้า...”

อี่หนิงคิดแล้วก็กล่าวว่า “ข้าจำได้ว่าหนังสือของเจ้าถูกย้ายออกไปหมดแล้ว เจ้ามาเอาอะไร”

ถึงเกอร์อับอายระคนโกรธที่ถูกจับได้ ท่าทางของเขาราวกับไม่อยากพูดจากับอี่หนิงอีก “ข้าจะกลับแล้ว!”

อี่หนิงจับคอเสื้อเขาไว้ ถึงเกอร์จึงหนีไปไม่ได้ นางรู้สึกว่าเขาเข้าหาแย่นัก จึงเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “เจ้าจะไปเช่นนั้นไม่ได้ ข้าจะไปส่งเจ้าเอง เจ้าอยู่ที่เรือนด้านข้างใช่หรือไม่”

อี่หนิงพาถึงเกอร์กลับไปเรือนของเขา ระหว่างทางก็ถาม “เจ้าไม่ไปเล่นกับพี่หมิงจูหรือ”

ถึงเกอร์เอ่ย “ข้าไม่ได้ไปเล่นกับนางทุกวันสักหน่อย! นางอยู่ฝั่งประจิม ข้าไม่อยากไป” เขาพ่นเสียงไปชั่วครู่ ก่อนเอ่ยถาม “ท่านกล่อมคนนอนเป็นหรือไม่”

อี่หนิงชะงัก ถึงเกอร์พูดต่อ “ไม่มีคนกล่อมข้าเข้านอน ตอนกลางคืนพอในห้องมืดเกินไป ข้าต้องเรียกให้ถงมามาเข้ามาจุดตะเกียงหลายดวง”

อี่หนิงประหลาดใจ เหตุใดจึงถึงเกอร์จึงพูดเรื่องนี้ “ท่านพ่อไม่กล่อมเจ้าเข้านอนหรือ”

“ทุกเดือนข้าพบเขาเพียงครั้งสองครั้งเท่านั้น” ถึงเกอร์กล่าว “ท่านย่าก็ไม่สบาย ข้าจึงไม่เคยถูกเลี้ยงดูอยู่ข้างกายท่านย่า”

“แล้วแม่นม สาวใช้ของเจ้าเล่า พวกนางไม่กล่อมเจ้าเข้านอนหรือ”

ถึงเกอร์ส่ายหน้า “พวกนางคอยดูแลอยู่ด้านนอก...ข้าเองก็ไม่อยากให้พวกนางเข้ามากล่อมข้าเข้านอน ข้าไม่ใช่เด็กสามสี่ขวบเสียหน่อย” เขาคล้ายไม่คอยพอใจแล้ว “ช่างเถิด ท่านไม่ต้องไปส่งแล้ว ข้าจะกลับแล้ว!”

อี่หนิงยังคิดจะปลอบประโลมเขาสักสองสามประโยค ผู้ใดจะรู้ว่าเพียงถึงเกอร์ขยับกายก็วิ่งจากไปไกล เมื่อเห็นว่าเขาถึงประตูเรือนแล้ว อี่หนิงจึงไม่ได้ตามต่อ

อี่หนิงประหลาดใจ อุบนิสัยของเด็กคนนี้ช่างแปลกพิลึกนัก